

Det längs söderut jag var i detta sammanhang var tåg till Åsarna i Jämtland, buss till lämplig ort (Ljungdalen eller Funäsdalen (?) och slutligen skidor till gränsen.

Jag hade skriftligt tillstånd undertecknat av Ehrensvärd att med medföljande passera gränsen var jag önskade och att jag med medföljande hade rätt till kost och logi om jag så önskade.

I slutet av 1944 fick jag en annan uppgift.

Jag och två norrmän (Harald Mjöen från Alta och Rasmussen från Oslo) även de signalistutbildade placerades i Naimakka. (som väderstationen) i en fjällstuga. I det nedre hus som fanns där.

Den låg alldeles vid gränsälven som är mycket

// smal där. Älven heter Könkämä älven och kommer från Kilpisjärvi uppe i närheten av treriksröset. Gränsälven mot Finland är i nedre loppet Torne älv (upp till Pajala) därefter Muonio älv (till Muonio) och därefter Könkämä älv som utgör biflod till Torne älv. Tyskarna hade ju själva byggt vägen efter gränsälven på finska sidan upp till Skibotn på väg till Tromsö. Nu när dom efter fortsättningskriget jagades norrut av finnar och ryssar stannade de upp mellan Karesuando och norska gränsen med koncentration i trakten av Naimakka.

Norrmännen och jag fick leg av Ehrensvärd som gränspoliser med säte i Naimakka. Jag hette Birger Alm och Mjöen och Rasmussen hade andra svenska namn.

Vi hade en radiostation med oss och hade förbindelse med norska motståndsmän i Norge och också med London och Stockholm. Vi hade även telefon. Förbindelsen med radio och telefon var problematiska. Tyskar var väl tillgodosedda på signalspaningsområdet. Vi såg deras gula spaningsbussar åka ständigt och jämt på andra sidan älven och inget hindrade dem från att göra inkoppling på det fasta telefonnätet som följde älven och naturligtvis saknade bevakning på 10-tals mil. Medan vi fanns i Naimakka *brände ryssarna byar* på Ishavskusten och tog *kontroll* längst upp.